

Participar en la vida de l'Església

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Benvolguts germans:

Des del nostre baptisme, cada un de nosaltres ens hem incorporat al poble de Déu que és l'Església. El baptisme és l'arrel i la font del nostre dret a participar de manera activa en la vida i la missió de l'Església. De vegades es posa l'accent en allò que diferencia dins el poble de Déu (els ministeris, els carismes rebuts, etc.), però allò que ens fa formar part d'aquest poble i ser «de Déu» és el nostre baptisme.

Aquesta participació en la vida de l'Església s'ha de concretar en estructures, processos i institucions que la facin possible si no vol quedar en una paraula buida. A nivell de l'Església universal hi ha una institució important, que és el Sínode dels Bisbes, creada pel papa Pau VI després del Concili Vaticà II. El papa Francesc està donant un fort impuls i ha obert el Sínode a la participació de tot el poble de Déu. Crec que els pròxims anys veurem créixer aquesta institució com un mitjà que ajuda a una participació més gran de tots en el govern de l'Església. En l'àmbit diocesà i parroquial també hi ha diversos consells i organismes, que convindrà enfortir. Crec que val la pena revisar-ne el funcionament i, sobretot, preguntar-nos si són realment instruments de comunió, en què els fidels són escoltats.

Alhora, hauríem de trobar formes noves i creatives que facilitin la participació de tothom i especialment dels fidels laics, que solen ser els qui es queden a la cua, esperant que els arribi el torn d'intervenir en la vida de la comunitat. El Sínode sobre la sinodalitat té com un dels seus objectius promoure una participació més gran en la vida de l'Església. «En una Església sinodal —llegim en el *Vademècum*—, tota la comunitat, en la lliure i rica diversitat dels seus membres, és cridada a resar, escoltar, analitzar, dialogar, discernir i aconsellar per a prendre decisions pastorals

que corresponguin al màxim a la voluntat de Déu» (1.4). En una reflexió important de la Comissió Teològica Internacional sobre la sinodalitat es diu que «la renovació de la vida sinodal de l'Església ha d'activar procediments de consulta de tot el poble de Déu» (núm. 65). La pràctica de consultar els fidels, que va ser present en la vida de la primera Església, hauria de ser represa perquè cada membre, d'acord amb la seva vocació, contribueixi a l'edificació de tot el Cos de Crist, que és l'Església.

És molt el que queda per fer en aquest tema. Segons el meu criteri, hauríem de promoure estructures sinodals que facilitin processos de discerniment, superant una mentalitat clerical, que relega els laics a un segon pla en la vida de l'Església. Aquest document de la Comissió Teològica diu també: «La dimensió sinodal de l'Església s'ha d'expressar mitjançant la realització i el govern de processos de participació i de discerniment capaços de manifestar el dinamisme de comunió que inspira totes les decisions eclesials» (núm. 76). Per això, hem de cuidar molt les estructures de participació que ja existeixen i, alhora, estar oberts a la creació d'altres de noves que facin efectiu aquest dret de tot batejat.

